

vogelman. Hij heeft mij alleen deze adelaarsveer meegegeven, maar welke betekenis daarachter schuilt zou ik niet precies weten.'

'Misschien uwe reïncarnatie,' zei Hanues ironisch. 'Doch als hij zei dat u uit dit land moet gaan, denkt ge dan dat u dat verplicht is, of hij u de waarheid zegt?'

'Dat weet ik niet. Ik voel vanbinnen dat ik mijn leven verdoe, en dan bedoel ik mijn zinvolle tijd. Ik weet, de tijd is kort en er is mij ook geleerd dat er een tijdloze dimensie is. Dat het de mens eigenlijk alleen maar in zijn hoofd zit of zich bijna altijd met zijn gedachten spiegelt en met zijn of haar lichaam, maar er is ook nog de geest en dat is alles wat hier is... Ik wil mijn leven gewoon niet vergooien aan stilstand, mijn binnenspel, mijn verbeelding. Een mens vereenzaamt dan.'

'Maar hoezo is er onderscheid tussen geest en gedachten? Er wordt ook gezegd dat de ziel de geest is. En de geest is ook de gedachte.'

'Ik weet het niet meer. Volgens mij is het een plicht dat je ook de naastenliefde volgt. De mens te zien in zijn prachtige kleur, je daarin laten versmelten; want onze harten hebben hetzelfde ritme, zoals u weet. Elk schepsel, elk wezen, het is God; uwe universele lot. Dit land brengt mij eenzaamheid, de lust naar de binnenwereld, dat trachten ervan, leidt uiteindelijk naar het verderf, denk ik.'

‘Als ik het niet dacht,’ zei de kok. ‘Waarom lacht u niet? Geniet ge niet? U verstopt uwe ziel in betekenissen. Gedachten zijn heel wat meer dan een wetenschapper in uwe wereld beweert. Dat het geleid wordt door chemie of moleculen. Of door een wraakzuchtige God die alleen de moreel voor uwe voeten legt, zoals ze daar ook beweren. Net zoals gij zegt dat er maar één geest is, een lichaam en gedachten; eigenlijk ook de geest. Elk leven is het universum. Maar er is ook iets wat niet gezien kan worden, zelfs niet door een wetenschapper of welke magister dan ook en dat schuilt bijna in ieder mens. Ach, wat doet de betekenis ertoe wat ik nu al placht te veroorzaken. Volgens mij had ik u daarnet al een teken gegeven. Wat die veer betekent, weet ik inderdaad niet. Misschien had Herhmöndie gelijk en is het beter dat ge uit dit land verdwijnt. Ik weet eigenlijk niet of u dit moet doen. In alles wat u zegt en hoe ge voornamelijk verbaal overkomt, is u volgens mij te zwak, op een eigenzinnige manier te zuiver, voor het land buiten deze poorten. Hier heeft u een kompas en ik weet zeker dat dat uiteindelijk maar naar één plek leidt. Het zal u vele wegen geven weliswaar. Naar het noorden: het wit, de zuiverheid. Het oosten: het geel, de groeikracht. Het zuiden: het rood: de hartstocht, het verlangen. En uiteindelijk nog het westen: het verderf, het zwart.’

‘Misschien is dat het wel, een soort alchemie. Ik

heb dit land geproefd in al zijn heerlijkheid en moet mij tot het westen begeven, het zwart, het verderf, de miezerige realiteit en daardoor word ik herboren uit het goud, de steen der wijsheid en daar duidt die adelaarsveer misschien wel op. Het hoge, de Vader in den hemel, eeuwigheid, de geest volgens de boeddhisten en volgens mij ook bij bepaalde volkeren.'

'Ik weet het allemaal niet zo goed,' zei Hanues half lachend. Ik ben een kok, een kok voor mijzelf en mijn vrouw. Ik zeg: kijk buiten maar op uw kompas, het zal u leiden. Want ik denk dat u hier nog niet helemaal klaar is. O ja, en voordat ge gaat, nodig ik u wel graag uit om met mij dit heerlijke banket te verorberen.'

'Ik weet het niet, ik heb al het een en ander gehad en heb niet echt het gevoel dat ik dat waardig ben. Ik vind dat ik vandaag niet voldoende uit de dag heb gehaald, niet voldoende heb gewerkt om mijzelf dit te veroorloven.'

'Wees toch niet zo streng,' zei de kok verbaasd, 'ik ook niet en toch proef ik de schuld niet in deze rijkdom, want schuld is het kwaad, het kwaad voor de energie. De energie brengt namelijk het goddelijke voort in de mens. De liefde is belangrijk voor uwe medemens, natuurlijk, want wij dragen het geluk, de energie, en die wilt ge natuurlijk niet doden. Dus u is u bewust. Ge hebt een geweten van